

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 213:

Forslag til lov om ophævelse af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og om Lønmodtagernes Dyrtidsfond. (Nedbringelse af statsgælden).

Af Glistrup (FP) m.fl.
(Fremsat 4/4 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Arbejdsministeren (Kirkegaard):**

Det forslag, vi har til behandling i dag, går ud på at nedlægge de to arbejdsmarkedsfonde ATP og LD og løse fondenes pensionsopgaver ved en forhøjelse af folkepensionen.

Det kommer næppe som nogen overraskelse for forslagsstillerne, at regeringen ikke kan være med til det, først og fremmest fordi vi har den opfattelse, at staten ikke bør røre ved lønmodtagernes retmæssige tilgodehavender. Man kunne også rejse spørgsmålet, om det ikke vil være på kanten af grundloven – eller måske oven i købet over kanten – at likvidere ordninger, som de borgere, der har deltaget i opsparringen, med rette betragter som noget, de kan regne med i deres alderdom ud over den almindelige folkepension. Et indgreb vil i hvert fald opleves som et retsbrud.

Jeg vil gerne i den forbindelse minde om, at der her i Folketinget er en meget bred politisk opfattelse af, at den private opsparring bør fremmes mest muligt – ikke mindst i form af opsparring til pensionsformål. Begrundelsen herfor er bl.a., at staten i det lange løb næppe kan bære pensionsforpligtelsen alene via folkepensionen, når pensionisternes antal om få år begynder at stige kraftigt. Vi ved, at de kommende pensionister har levet i en tid med langt større forbrugsmuligheder end de nuværende pensionister, og at de givetvis vil stille større krav til pensionens størrelse. Det ville være det dårligst

mulige signal, hvis staten nu forgreb sig på de pensionsformuer, som foreløbig er blevet sparet op. Det ville sætte udviklingen i retning af øget pensionsopsparing langt tilbage. Det er ikke, hvad Danmark har brug for.

Jeg må altså på regeringens vegne afvise forslaget.

Lykketoft (S):

Jeg synes, det er pinligt, at Folketinget skal bruge tid på at drøfte sådan et forslag, men jeg kan sige ganske kort, at man altid vil finde Socialdemokratiet på den side, hvor man bekæmper økonomisk kriminalitet, og da dette forslag er et forslag til overgreb mod en masse klart definerede ejendomsrettigheder i vores samfund, må vi selvfølgelig afvise forslaget og agter ikke at deltage i den efterfølgende debat.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Der er næppe tvivl om, at arbejdsministeren og i særdeleshed den socialdemokratiske ordfører, hr. Lykketoft, ikke har læst forslaget. Der er ingen personer, der mister noget ved vedtagelsen af dette lovforslag, tværtimod. Hvis man læser forslaget, specielt forslagets mange grundige bemærkninger, vil man erkende, at det, der sker ved gennemførelsen af forslaget, oven i købet er, at en række pensionistgrupper – nemlig alle dem, der i forvejen ikke har penge til gode enten i ATP-fonden eller i LD-fonden – vil blive tilgodeset i form af den forhøjede folkepension, der ligger som en klar konsekvens af lovforslaget.

Så hr. Lykketofts bemærkning om, at det er tyveri, og at man ikke vil medvirke til økonomisk kriminalitet, kan fuldstændig og definitivt tilbagevises. Det er der ikke tale om. Alle får mere, end de i øjeblikket har til gode, indfriet.

Grethe Fenger Møller (KF):

Hvis man skulle følge Fremskridtspartiets tankegang og sige, som hr. Behnke siger, at dette er et forslag, hvorefter ingen får mindre og nogle får mere, kan vi andre måske sætte et spørgsmålstegn ved, hvordan man så opfylder målsætningen om, at forslaget skal nedbringe statsgælden.

Men jeg kan sige, at vi i den konservative folketingsgruppe er enige i det indlæg, ministeren

[Grethe Fenger Møller]

har holdt. Vi mener, det er rigtigt, at vi skal arbejde for at nedbringe statsgælden, men vi mener minsandten ikke, det er de midler, vi skal anvende, som Fremskridtspartiet her angiver. Vi mener, at det ville være ganske ukorrekt, at staten skulle give sig til at røre ved lønmodtagernes retmæssige tilgodehavender i ATP og LD. Vi mener, at det må opleves som et retsbrud – hvis ikke det er et retsbrud – og det ønsker vi ikke at medvirke til.

Desuden synes vi også, at det er en dårlig idé, ud over det juridiske, at komme med et forslag på dette tidspunkt, hvor vi netop siger, at der er brug for, at der sker en opsparing til pensioner; så er det ikke nogen god idé at komme og sige, at nu ophæver vi det hele.

Vi kan ikke støtte Fremskridtspartiets forslag.

Aage Frandsen (SF):

SF må også afvise forslaget fuldstændig. Vi er imod de intentioner, der ligger i forslaget.

Forslagsstillerne har været så venlige at fortælle, hvem der har medvirket til gennemførelse af lovgrundlaget for disse to fonde, nemlig lov vedrørende ATP og Dyrtidsfonden, og det gælder altså også SF. Vi ønsker nogle ændringer i både ATP og Dyrtidsfonden, og det har vi tidligere foreslået, men dette lovforslag går i den diametralt modsatte retning, og derfor siger det sig selv, at vi ikke kan medvirke til forslaget.

Skrumsager Skau (V):

Ja, det er Fremskridtspartiets 16. falske trut i trompeten. Vi mener stadig væk, det er falsk, og vi kan ikke støtte forslaget på nogen måde.

Behnke (FP):

Den danske stat har en betragtelig gæld, vel sammenlagt i størrelsesordenen 500 mia. kr., og deraf består de 362-363 mia. kr. af indenlandsk gæld. Det er statsobligationer, som i stor stil er blevet udstedt dels under den nuværende regering og dels under tidligere regeringer. Det er så stor en gældspost, at der årligt på finansloven skal afsættes penge i størrelsesordenen 55 mia. kr. bare for at betale renteudgifterne.

Og her kan jeg med det samme svare på det spørgsmål, fru Grethe Fenger Møller stillede om, hvor pengene kommer fra. Der opstår selvfølgelig ikke et kødben i munden på en hund,

og på samme måde opstår der selvfølgelig heller ikke nogen penge, uden at det kan påvises, hvor de kommer fra.

De penge, der, om man så må sige opstår i det her forslag, er den sparede renteudgift.

Hvis fru Grethe Fenger Møller en gang imellem kigger i finansloven, så vil hun opdage, at under § 3 – rentekontoen – er der for indeværende år afsat ca. 55 mia. kr. til brug bare for rentebetaling. Det synes vi ærlig talt er et uforskammet stort beløb. Det er 18 pct. af alt, hvad der kommer ind i skatter og afgifter, der går til renter på statsgælden. Vi får ikke en eneste uddannelsesplads, ikke en eneste kilometer landevej, intet får vi for de penge, vi giver dem bare ud som renteudgift.

Det beløb skal sættes ned, både gælden og renteudgiften skal sættes ned; og det følges jo selvfølgelig og heldigvis ad. Vi kan selvfølgelig godt gå ind i overvejelser om, hvordan det er muligt at afdrage gælden, men så længe et folketingsflertal er parat til år efter år at acceptere en statsfinansiell situation, hvor gælden bliver større, fordi man har underskud – sidste år var det 20 mia. kr., man forøgede gælden med – ja, så kan vi ikke forvente, at der er et politisk flertal, der er parat til at afsætte penge til at afdrage gælden. Og selv om man kunne få skrabet en 2, 3, 4 eller 10 mia. kr. sammen om året, tager det altså 30-50 år, inden man får den store gæld betalt.

Det kan vi ikke vente på. Derfor er vi nødt til at kigge os om i krogene efter, hvor der ligger nogle penge, der kan bruges til at afdrage på gælden, og vel at mærke med betragtelige afdrag. Privatiseringer er helt klart en mulighed, men selv om vi privatiserer nok så hurtigt og nok så meget, så løber alene renteudgifterne så hurtigt, at ikke engang det vil kunne følge tilfredsstillende med, i hvert fald ikke med det politiske klima, der er omkring privatiseringer i øjeblikket. Der skal langt større vilje til.

Altså har Fremskridtspartiet som det eneste parti i Folketinget gjort sig den ulejlighed at overveje, hvordan man er i stand til betragteligt at afdrage på statsgælden. Ingen andre partier nævner det overhovedet. Alle er flintrende ligeglade med, at vi skal bruge 55 mia. kr. om året til at betale renter på statsgælden.

Derfor har vi formuleret dette lovforslag, som går ud på, at de ca. 110 mia. kr., der er i ATP-fonden og LD-fonden, tilsammen giver et

[Behnke]

her og nu-afdrag, der giver en årlig rentebesparelse på 12 mia. kr. De 12 mia. kr. deles i to portioner; den ene halvdel opnår staten som besparelse, den anden halvdel bruges til at forhøje folkepensionen.

Jeg vil gerne gentage det, jeg sagde tidligere under en kort bemærkning: Alle folkepensionister får en forhøjelse af deres folkepension, som fuldt ud dækker det ATP-beløb, man ellers ville have fået, og fuldt ud dækker de udbetalinger, man ellers ville have fået fra Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Det er grundigt beskrevet i forslaget.

Det betyder altså, at vi ikke tager en eneste femøre fra nogen som helst, men tværtimod sørger for, at en lang række af dem, der i dag ikke får noget, hverken fra Lønmodtagernes Dyrtdsfond eller ATP-fonden, også bliver omfattet af det. Og det betyder ikke, som arbejdsministeren sagde, at statens pensionsudgifter stiger. Nej, pengene opstår – for at bruge det udtryk igen – ved, at vi sparer nogle renteudgifter for staten, og det er det, det handler om. Vi skal have den store gæld bragt ned, og vi skal samtidig have forbedret folkepensionisternes vilkår. Begge dele er det muligt at gøre med dette lovforslag, og det er efter min mening kedeligt, at man fra de andre partier end ikke vil diskutere den problemstilling, men bare går op og siger, at det er det 16. trut, eller hvad det var, Venstres ordfører sagde.

Jeg synes, det er sørgeligt, at man ikke fra de andre partier kan forvente en lidt større interesse for dette meget store og meget nære problem. Det er mange penge, vi skylder, og vi skal have afdraget gælden. Her er der en mulighed for at få det gjort med et betragteligt beløb, og så siger man desværre nej. Jeg synes, det er sørgeligt.

Jørgen Estrup (RV):

Vi skal have afdraget gælden, siger hr. Behnke. Det er jeg helt enig i. Derfor er vi jo også nogle stykker, der er rørt over at se den interesse, Fremskridtspartiet pludselig viser for at skaffe indtægter til statskassen. Det er ikke just den hjælpsomhed, vi plejer at se fra den side. Men det er måske nye signaler?

Jeg vil da også godt spørge, hvad de andre pensionskasser har gjort, hvorfor skal de holdes uden for i denne sammenhæng? Når man nu er i gang med at stikke hænderne dybt i folks lommer, hvorfor lader man så de andre pen-

sionskasser tilbage? Var det ikke smartere, når man er i gang med at bryde ind i overenskomstforhandlinger og alle mulige andre ting, at man så også tog de private pensionskasser med? Der er dog også en del milliarder at hente. Det synes jeg ville være fint, så det går jeg ud fra at vi får et svar på – medmindre det da er, som jeg godt kunne mistænke hr. Behnke og Fremskridtspartiet for, ét stort paradnummer.

Jeg kan rolig sige for Det Radikale Venstres vedkommende, at vi selvfølgelig er imod dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Hr. Jørgen Estrup skal selvfølgelig få svar på de spørgsmål, der blev stillet. Det første var, om det var nye signaler fra Fremskridtspartiet, og om Fremskridtspartiet er interesseret i at skaffe penge til statskassen.

Hr. Jørgen Estrup vil være vidende om, at Fremskridtspartiet faktisk siden sin tilblivelse, men ikke mindst siden den 8. december 1988, hvor vi offentliggjorde et omfattende privatiseringskatalog, i høj grad er gået i spidsen for at sikre staten indtægter til brug for afdrag på den alt for store statsgæld.

Vi vil gerne skaffe penge til statskassen, hvis de bruges til afdrag på statsgælden. Vi vil ikke skaffe penge til statskassen, hvis det eneste formål er, at forskellige politiske forlig skal dele pengene ud til højre og venstre; de skal bruges til gældsafdrag, så medvirker vi meget gerne til at skaffe penge til statskassen og allerhelst i form af, at man privatiserer, eller, som dette forslag altså går ud på, at man henter nogle penge fra nogle fonde.

Og dermed er jeg så ovre i det næste spørgsmål: Hvorfor ikke gå ud og tage, hvad der ligger i andre pensionsfonde? Der er den meget store forskel, at de penge, der ligger i ATP-fonden og i Lønmodtagernes Dyrtdsfond, er penge, der bliver tvangsinddrevet dertil, det er penge, som Folketingets flertal har besluttet skulle anbringes, hvorimod folk frivilligt sætter penge af til kapitalpensioner osv., når der indgås overenskomster osv.

De er langt fra at sammenligne med de penge, der er i ATP-fonden og i LD-fonden, det er tvangsmidler. Og derfor skal man for det første stoppe med at fylde flere penge i – det gør man heller ikke i Lønmodtagernes Dyrtdsfond,

[Behnke]

men i ATP-fonden hældes der årligt flere penge – og så bruge de penge, som er der, til noget fornuftigt.

Vi må jo gøre opmærksom på, at såfremt statsgælden skal afdrages, uden at man finder penge som her, så er der kun én eneste mulighed, og det er at forhøje skatterne, for ellers så er det ikke muligt at få penge til de gældsafdrag, der er brug for. Gælden indhenter os på et eller andet tidspunkt, og så skal pengene findes, og vi synes, det her er en bedre måde at gøre det på end at forhøje indkomstskatterne med 25 pct. eller noget i den stil.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Hr. Behnke var så glad for overenskomstafaltede pensioner. Vil det sige, at bare det er overenskomstafalt, er det i orden? Så vil jeg da minde hr. Behnke om, at ATP-bidragene også er overenskomstafaltede. Jeg tror, at der ligesom mangler et eller andet i Fremskridtspartiets katalog over, hvordan de her systemer fungerer.

Det kunne måske også i den sammenhæng være rart at få klaring på, hvorfor hr. Glistrup altid, når man snakker om at få øgede statsindtægter eller i det hele taget at opkræve skatter, går ud og siger, at det er frihedskæmpervirksomhed, hvis man sørger for ikke at betale skat.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Jeg behøver næppe minde hr. Jørgen Estrup om, at vi bl.a. i bemærkningerne til lovforslaget, sp. 1 på side 2, gør opmærksom på, hvilket lovgrundlag der er gældende for ATP-opkrævningerne. Det er folketingsvedtagne tvangsopkrævninger, der finder sted.

Arbejdsmarkedet har så indarbejdet det som en del af overenskomsterne siden hen, men det er Folketinget, der har vedtaget, at sådan skulle det være.

Når Fremskridtspartiet er så meget imod nogle andre skatter – nemlig, som hr. Jørgen Estrup refererede til, indkomstskatterne – så er det, fordi det er skat på arbejde, det er tyveri. Folk har aftalt en løn – her er der igen en overenskomst, hvis det endelig skal være. Der er aftalt en løn mellem arbejdsgiveren og arbejdstageren, men den løn bliver ikke til fulde udbetalt, staten kommer og stjæler en del af pengene.

Der er meget stor forskel på det og så det, at man her har en mulighed for både at forhøje folkepensionen og dermed forbedre folkepensionisternes vilkår og afdrage på statsgælden, uden at nogen mister fem øre.

Kofod-Svendsen (KRF):

For mig var det lidt af en ny definition af tyveri, at det, at staten vedtager nogle love og opkræver nogle penge til fællesskabet, nu er blevet til tyveri, men man kan jo definere tingene på så mange forskellige måder, så det bliver helt meningsløst.

Hvad dette forslag angår, skal jeg kort sige, at Kristeligt Folkeparti afviser det. Jeg synes, arbejdsministeren har leveret gode begrundelser for at afvise det, det skal jeg ikke gentage.

Endvidere kan jeg sige, at CD også afviser forslaget.

Glistrup (FP):

Hr. Jørgen Estrup gav den positivt usandfærdige oplysning om, hvordan ATP og Dyrstidsfonden får deres midler. Enhver krone i Dyrstidsfonden er indbetalt direkte fra statskassen. For så vidt angår ATP er grundlaget en lov vedtaget af Folketinget. Jeg står her med lovbekendtgørelse nr. 3 af 5. januar 1988, hvor § 15 begynder på denne måde:

»Bidrag udgør for medlemmer med mindst 30 timers ugentlig beskæftigelse hos samme arbejdsgiver 9,00 kr. pr. uge, hvor arbejdsgiveren betaler 6,00 kr. og medlemmet 3,00 kr.«

Det er fuldstændig en skattebetaling, det, som indbetales til ATP, det har intet med overenskomster at gøre. Det er rene og skære statspenge, der opkræves som statsafgifter.

I den hidtidige debat har det eneste indlæg med saglig styrke været hr. Behnkes påvisning af statsgælden, der jo hidtil kun har kunnet gøre én eneste ting, nemlig stige, stige, stige, stige, stige og atter stige. Nu kommer der altså et forslag til en markant nedbringelse af statsgælden. Det er typisk, at ikke én eneste af de andre ordførere har haft den mindste konkrete bekymring for den store statsgæld eller har anvist så meget som antydning af, hvordan denne store statsgæld kan nedbringes, på trods af at hr. Behnkes argumenter jo i saglighed og realitet er aldeles uanfægtelige.

Derimod er man i stedet for fra samtlige talere fra andre partier udelukkende tyet til letkøb-

[Glistrup]

te og totalt realitetsblottede argumenter. Det startede med, at arbejdsministeren sagde: Dette forslag kan vi ikke have at gøre med, for vi rører ved lønmodtagernes rettigheder.

Hvis nu forholdet havde været det, så er det jo i og for sig noget, der kendetegner så at sige al lovgivning. En hvilken som helst lov, der er eller bliver vedtaget i dette Ting, er noget, der ændrer folks rettigheder, og derfor er det ikke noget som helst argument.

Men, siger så arbejdsministeren, det går jo ligefrem ud til kanten af grundloven. Og dér bliver han selvfølgelig overtruffet af ejendomsrettens beskyttere i dette Ting på nuværende tidspunkt, nemlig Socialdemokratiet.

Det parti, som igennem hele sin historie har undermineret og ødelagt ejendomsretten i Danmark, har jo her i de sidste år, hvad enten vi har diskuteret sparekasser eller seminarier eller Statsanstalten for Livsforsikring eller hvad, haft en enorm bekymring for ejendomsretten. Det havde Socialdemokratiets ordfører i dag da også, for uha, når noget berører ejendomsretten, så kan man bestemt ikke begynde at lovgive om det.

Ingen ejendomsret bliver anfægtet på nogen som helst måde ved dette lovforslag. Om ejendomsretten ligger hos ATP og Lønmodtagernes Dyrtdidsfond eller ejendomsretten ligger hos statskassen, som fuldt ud gennem lovgivningen har reguleret og oprettet disse ting, påvirker ikke ejendomsretten, og de mennesker, der er tale om, får under alle omstændigheder præcis det samme, som de ellers ville have fået, eller mere. Der er altså med andre ord tale om, at hvis man, som arbejdsministeren siger, er på kant med grundloven, hvis det skulle være noget i retning af en ejendomskrænkelser, så gives der i hvert tilfælde fuld erstatning, præcis som der står i grundlovens § 73.

Men så kalder arbejdsministeren den grønne jantemisundelse frem til at hjælpe sig ved at sige, at de, der nu får det samme, vil føle, at de andre så pludselig bliver begunstiget, mens de privilegier, som ATP-medlemmer og dyrtidsfondmodtagere hidtil har haft, går tabt.

Det vil med andre ord sige, at hver gang man udvider en social landvinding, som f.eks. da man indførte folkepensionen for alle til afløsning af aldersrenten i 1958, eller når man indfører opsigelsesfrister som funktionærers for folk, der er gemene arbejdere, så krænker man dem, som hidtil har haft tilsvarende rettigheder.

Arbejdsministeren siger, at det er så samfundsmæssigt vigtigt med pensionsopsparing.

Dér er vi rygende uenige. Det er noget, som det enkelte menneske frit og suverænt må afgøre, om han vil drikke bajere, mens safterne endnu render rundt i kroppen på ham, eller han vil lave pensionsopsparing. Det må være noget, som det enkelte menneske selv må bestemme, og hverken en minister for arbejde eller for noget som helst andet skal tvangsindkorporere i befolkningen, at de skal lave opsparing frem for at bruge deres penge på anden måde.

Folk skal selvfølgelig have lov til at spare op, men skal man gavne pensionsopsparingen, så skal man selvfølgelig tilpasse den til de individuelle behov, som kan være vidt forskellige alt efter, hvad man har af familie, hvor stor aldersforskellen er i forhold til de yngste børn, om man har svagt helbred, hvilke behov man har, fordi man har påtaget sig gældsforpligtelser og lignende.

Man skal tilpasse pensionsopsparingen til, at man kan tegne individuelt skræddersyede pensioner. De gammeldags firkantspensioner, som vi foreslår afviklet her – ATP og Lønmodtagernes Dyrtdidsfond – er jo de mest udprægede eksempler på pensioner, som absolut ikke er tilpasset den enkeltes behov og derfor samfundsmæssigt økonomisk er nogle særdeles uhensigtsmæssige former for pension hele vejen igennem.

Hr. Ole Espersen spurgte, hvorfor de mennesker, som er gået hen i Baltica, Hafnia, Topsisring eller Statsanstalten for den sags skyld, eller hvor de nu er gået hen og har tegnet sig en individuel forsikring, ikke skal være omfattet af dette. Hvornår kommer Fremskridtspartiet og foreslår, at vi også griber ind i andre pensioner? Men det er jo ikke det, der er tale om med ATP og Lønmodtagernes Dyrtdidsfond. Det er jo ikke således, at folk har haft et valg og har besluttet, at i stedet for at bruge penge til at købe et fint møblement eller foretage store rejser eller lignende, så gør jeg, Pedersen, det, at jeg opsparer på en livrente eller kapitalforsikring i et forsikringsselskab.

Det her er jo noget helt andet. Det er staten, der med sin lovgivningsmagt har fastlagt ganske bestemte pengemængder. For Dyrtdidsfondens vedkommende er det penge, der blev indbetalt fra statskassen, og for ATP's vedkommende er det penge, der måned for måned siden 1964 er blevet opkrævet som skatter. ATP-

[Glistrup]

indbetalingerne er i enhver henseende at betragte som skatter, både samfundsøkonomisk, reelt og efter enhver definition af skattebegrebet. Så det er nogle skatteindbetalinger, som er foregået til det, som man altså kalder ATP-Huset.

Derfor må vi nu komme frem til, at vi besinder os og ikke bare, fordi et forslag kommer fra Folketingets grimme ælling-parti, siger: Det skal kanøfles. Det skal behandles på den måde, som man her har oplevet, hvor man ironiserer over, at det, som hr. Jørgen Estrup sagde, må være en ny opfindelse hos Fremskridtspartiet. Det er et forslag, som vi første gang fremsatte i januar måned 1974, og da vi kom i Folketinget i december 1973, så kan man just ikke sige, at vi var alt for langsomme med at fremsætte det.

Men der er uægtelig den meget store forskel siden 1974, at vi har fået denne formidable statsgæld i kraft af de flertal, som hr. Jørgen Estrups parti stort set har holdt i live alle sammen. Man har ved underskud på den stribe af finanslove, som hr. Jørgen Estrups parti ligefrem har gjort en dyd ud af at stemme for, fået ophobet denne kæmpemæssige statsgæld.

Når Det Radikale Venstre og de andre partier, hvis ordførere tager så arrogant på denne sag, selv har været med til at lave ulykken med den meget, meget store statsgæld, der skal forrentes og afdrages af den kommende generation, så var da det mindste, man måtte kunne kræve af dem, når de endelig får et lovforslag om en væsentlig nedbringelse af statsgælden, at de sagde: Jamen hvis det ikke skal være lige på den måde, Fremskridtspartiet foreslår, så kunne man anvise en anden måde at nedbringe statsgælden med 100 mia. kr. på. Men alle de andre partiers ordførere var tanketomme også på det punkt i denne meget væsentlige sag.

Behnke (FP):

Jeg skylder arbejdsministeren svar på, jeg vil ikke kalde det et spørgsmål, det var nærmest et udsagn fra arbejdsministeren, nemlig at man fra regeringens side ikke ville medvirke til at forgribe sig på pensionerne, som arbejdsministeren altså mener dette forslag går ud på.

Nu har arbejdsministeren selvfølgelig ikke været arbejdsminister så forfærdelig længe, men jeg håber da alligevel, arbejdsministeren kan huske tilbage til dengang, hvor der med en borgerlig regerings flertal blev indført realren-

teafgift. Der var i sandhed tale om, at man forgreb sig på pensionerne – uden erstatning.

Nu opfatter vi slet ikke dette som forgriben sig på pensionerne, men tværtimod som en fornuftig ordning, hvor vi har mulighed for dels at afdrage på statsgælden og dels at sikre de mennesker, som har penge til gode, at de får dem fuldt ud udbetalt. Der er fuld erstatning her, og samtidig er der altså en række personer, som ikke tidligere har været omfattet af ATP- og LD-udbetalingerne, som får det samme gode, nemlig en forhøjelse af folkepensionen. Så hvad det angår, synes jeg, at ministeren bør gå tilbage til sine egne tidligere kollegaer og se på, hvordan der, da man indførte realrenteafgift, var tale om, at man forgreb sig på pensionerne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Det Politisk-Økonomiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

*Meddelelser fra formanden:***Tredje næstformand (Povl Brøndsted):**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Finansudvalget har afgivet:

Betænkning og indstilling vedrørende den af statsrevisorerne afgivne endelige betænkning over statsregnskabet for finansåret 1987.

(Beslutningsforslag nr. B 74).

Eksemplarer vil blive omdelt.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 26. april 1990, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 15.28